

forener i sig disse to Egenskaber, baade at være Læge og at være den erfarne og drevne Politiker. Han er ikke rar og naiv som de andre Læger, han er altsaa noget helt andet og kan sætte sig til Dommer over hele den danske Lægestand. Jeg skal nu ikke svare derpaa; der er jo givet det ærede Medlem meget skarpe Svar fra hans Kolleger i den Henseende, saa det bliver en Sag, han faar at afgøre med dem.

Det ærede Medlem siger, at der ikke er noget Land, hvor det offentlige har sat sig i Spidsen for denne Sag. Det er jo ikke rigtigt, hvad det ærede Medlem der siger . . . (Rørdam: Det sagde jeg ikke!) . . . Vi behøve ikke at gaa længere end til den By, vi ere i i Øjeblikket. Københavns Kommune har sat sig i Spidsen for at løse denne Opgave, den har bygget et Sanatorium og tilbyder fri Behandling for Patienter dernede. Dette Sanatorium i Boserup Skov vil indgaa som et Led i Statens øvrige Sanatorier, saaledes at f. Eks. et Sygekassemedlem kan ligge dernede for 60 Øre om Dagen i 13 Uger, derefter gratis i 13 Uger, saa atter for en Betaling af 60 Øre og saa atter gratis i 13 Uger. Vi se, at her er det offentlige gaaet i Spidsen, og det var, som sagt, en Lykke, at de ansete Mænd toge sig et lille Blund, den Gang Københavns Kommune forhandlede denne Sag, thi vare de den Gang traadte frem med deres ansete og store Navne, havde de ganske sikkert faaet denne Sag forkludret, saa at den ikke var kommen ind i det heldige Spor, hvori den nu er. Det er min Overbevisning, at Nationalforeningen har paataget sig en Opgave, som den ikke kan magte. Nationalforeningen kan gøre megen Gavn, og jeg har ikke det mindste imod denne Forening, men den skal vide at forstaa sin Begrænsning, den skal ikke paatage sig at løfte Byrder, som den dog ikke kan magte, dem skal den overlade til andre, som ere stærke nok til at løfte dem, og den eneste, der kan bære denne Sag igennem, er efter min Overbevisning Staten. Jeg vil derfor udtale det Haab, at Kommissionens Betænkning, naar den faar endt sit Arbejde, maa gaa ud paa at anbefale, at denne Sag bør være en Statssag.

Formanden: Jeg maa dog ønske, at Forhandlingen mere maa indskrænke sig til det Spørgsmaal, som er til Afstemning, nemlig Nedsættelsen af en Kommission, og at man ikke kommer ind paa at tale

om Lovforslag og Foreninger, som slet ikke ligge for.

Rørdam: Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) undrede sig over, at jeg, den Gang Socialdemokraterne havde forelagt deres Forslag, havde udtalt mig velvillig over for dem og takket dem, fordi de havde sat denne Sag under Debat. Det burde ikke undre det ærede Medlem, thi han ved, at jeg altid har haft megen Interesse for denne Sag, Bekæmpelse af Tuberkulose, og jeg takkede derfor den Gang de ærede Medlemmer, fordi de havde bragt Sagen frem og sat den under Debat. Siden den Tid er der foregaaet det, at de ærede Medlemmer rundt omkring paa omtrent alle Landets Valgtribuner, hvor de ere komne frem, have fortalt, at de vare de eneste, der vilde gøre noget for denne Sag, deres Forslag var det eneste, som duede o. s. v. Jeg mener derfor, at vi have Ret, megen Ret til at kritisere dette Forslag og vise, hvor løst, usammenhængende og daarligt det er i enhver Henseende. Sagen er nemlig den, at vi, naar der skal lovgives paa et saadant Omraade, allerførst maa have afgjort, hvem der skal betale for de tuberkulose, som man indlægger paa Sanatorierne, om det skal være Amt, Stat eller Kommune. Det ærede Medlem vil dog vist indrømme, at det er en ganske bagvendt Vej at gaa, først at bygge Sanatorier og saa at sige: Nu have vi Sanatorier, nu kunne vi altid blive enige om, hvem der skal betale. Dernæst siger det ærede Medlem, at, hvem „ubemidlede“ ere, kunne vi sagtens blive enige om. Jeg tror, at det er meget vanskeligt over for en Sygdom som Tuberkulose at blive enig om, hvem der er ubemidlet. I alle vore andre Love af den Art, f. Eks. Sygekasse-loven, er det fastsat ganske bestemt, hvem der regnes til ubemidlede. Ligeledes synes jeg, at det er givet, at man maa forudsætte, at en Lov . . .

Formanden: Jeg maa bede det ærede Medlem erindre, at denne Lov slet ikke ligger for til Behandling.

Rørdam: Jeg skal rette mig efter den højtærede Formand. — Jeg vil altsaa sige med Hensyn til Kommissionen, at jeg tror, at den kan løse en hel Del af disse Spørgsmaal, fordi den netop kan afgøre saadanne Ting som, hvem der skal henregnes til ubemidlede, hvor længe de kunne